

KLAGANDE

1. A, 198
2. B, 2009
3. C, 201x
4. D, 201x

Ombud och offentligt biträde 1-4: Advokat Katrin Eisen

MOTPART

Migrationsverket

ÖVERKLAGAT BESLUT

Migrationsverkets beslut 2020-01-20, individnummer 51443437, 51443440, 51443443 och 51443446, se bilaga 1

SAKEN

Uppehållstillstånd m.m. enligt utlänningslagen (2005:716), förkortad UtL och lagen (2016:752) om tillfälliga begränsningar av möjligheten att få uppehållstillstånd i Sverige, förkortad tillfälliga lagen

MIGRATIONSDOMSTOLENS AVGÖRANDE

Migrationsdomstolen avslår yrkandena om flyktingsstatusförklaring, alternativ skyddsstatusförklaring samt resedokument.

Migrationsdomstolen upphäver Migrationsverkets beslut i fråga om utvisning samt beviljar A, B, C samt D ett tidsbegränsat uppehållstillstånd. Tillståndet gäller under 13 månader räknat från och med den dag Migrationsverket utfärdar tillståndet.

Migrationsdomstolen beslutar att ersättning ska betalas till Katrin Eisen med 7 459 kr, varav 5 967 kr avser arbete och 1 492 kr mervärdesskatt.

SAMMANFATTNING

A, B, C

och D (hädanefter benämnda som familjen eller respektive förnamn) har ansökt om uppehålls- och arbetstillstånd i Sverige. Som huvudsakliga skäl för sitt behov av skydd har de uppgett att deras ex-man/far hotat och misshandlat dem i hemlandet. Migrationsdomstolen anser att familjen inte har gjort sannolikt att det finns en hotbild mot dem i hemlandet. Domstolen anser dock att det finns särskilt ömmande omständigheter i Cs fall. Familjen ska därför beviljas ett tidsbegränsat uppehållstillstånd om 13 månader. Under rubriken ”Skälen för migrationsdomstolens avgörande” finns domstolens bedömning.

YRKANDEN M.M.

Familjen yrkar att migrationsdomstolen ändrar Migrationsverkets beslut och beviljar dem uppehålls- och arbetstillstånd, statusförklaring såsom flykting eller alternativt skyddsbehövande samt resedokument. Det föreligger i vart fall särskilt ömmande omständigheter som medför att familjen ska beviljas uppehållstillstånd med hänsyn till Cs och Bs hälsotillstånd. De anför bl.a. följande.

Migrationsverket har gjort en felaktig bedömning av deras asylskäl. Eftersom Migrationsverket anser att de har utsatts för våld i hemmet bör de även tro på deras asylberättelse om att de inte kan freda sig mot ex-maken/fadern vid ett återvändande trots de anmälningar som gjorts. Myndigheterna saknar förmåga att skydda dem vid ett återvändande. Polisen i hemlandet är helt korrumpad av maken. Varje gång de har polisanmält ex-maken/fadern har han fått böter för brott som han egentligen skulle ha häktats och dömts till fängelse för. Eftersom anmälningarna inte lett till åtal finns därför inte heller några ytterligare handlingar att ta fram. Att flera av

de anmälningar som A har lämnat in utfärdades strax innan de flydde från hemlandet beror på att hon inte tidigare vågat anmäla ex-maken fler gånger. Polisen i hemlandet har tagit emot och registrerat anmälningarna men har sedan genom mutor från ex-maken/fadern kunnat påverka utgången av dessa. Vad avser skilsmässan så är det inte polisen som handlägger den utan domstolen, därför har hon kunnat beviljats en sådan.

De anonyma tipsen bör migrationsdomstolen helt bortse ifrån eftersom de är både anonyma och ogrundade. A misstänker att det är ex-maken som skickat in dem till Migrationsverket eftersom han vill ha tillbaka vårdnaden om barnen.

Sondmatning i hemlandet må existera på någon enstaka klinik i Baku, Azerbajdzjan men det måste göras en skillnad mellan vård som existerar och vård som de faktiskt har tillgång till. Vården som finns på olika håll är dessutom inte samordnad på något vis och diagnosen uppgivenhetssyndrom är okänt varför inhemska läkare inte kan ge behandling. Adekvat sjukvård saknas därför i hemlandet för C. Detta bekräftas också av den azerbajdzjanska läkaren Mammedova Antiga. Det finns inte heller någon terapi motsvarande den som C ges i hemmet eller den barnpsykiatri som alla tre barnen har trängande behov av. Det är därför av stor vikt att familjen får fortsätta sina behandlingar i Sverige. En utvisning av dem skulle dessutom strida mot ett svenskt konventionstagande och Barnkonventionen. - Familjen har i samband med processen i domstol bl.a. lämnat in ett läkarintyg avseende C och B skrivet av professorn emerita i barn- ungdoms- och allmänpsykiatri Anne-Liis von Knorring den 11 respektive den 14 februari 2020 samt ett till läkarintyg avseende C daterat den 17 december 2020 av seniorprofessorn Elisabeth Hultcrantz.

Migrationsverket anser att överklagandet ska avslås och anför bl.a. följande. De anonyma tipsen talar mot att familjen är så utsatt så som det görs gällande. Det finns vidare adekvat sjukvård att tillgå i hemlandet. Intyget från läkaren Mammedova Antiga har därför begränsat bevisvärde och ändrar inte bedömningen. Vad gäller transport till hemlandet torde det finnas möjligheter att tillse så att kompetent sjukvårdspersonal finns med om det bedöms som nödvändigt.

SKÄLEN FÖR MIGRATIONSDOMSTOLENS AVGÖRANDE

Utgångspunkter för prövningen

Tillämpliga bestämmelser och aktuell landinformation framgår bl.a. i skälen nedan samt även av det överklagade beslutet, se bilaga 1.

Identitet och hemvist

Familjen har bl.a. lämnat in sina respektive hemlandspass. Migrationsdomstolen bedömer således att de har styrkt sina identiteter. Deras skyddsbehov ska bedömas utifrån förhållandena i Baku, Azerbajdzjan.

Skyddsbehov på grund av skyddsskäl

Den allmänna situationen i Azerbajdzjan är inte sådan att den i sig ger rätt till uppehållstillstånd. En individuell bedömning av familjens skyddsskäl ska därför göras.

A har anfört att hon och hennes två äldsta barn under en längre tid i hemlandet har utsatts för illabehandling, hot och misshandel av hennes ex-make/far. Det finns ingen anledning att ifrågasätta vad familjen uppger sig

ha blivit utsatta för i hemlandet. Migrationsdomstolen konstaterar dock att det familjen riskerar att fortsätta utsättas för vid ett återvändande är kriminella handlingar utförda av en enskild person. Det ankommer i första hand på de rättsvårdande myndigheterna i hemlandet att beivra sådana handlingar. Av landinformationen, som fortfarande är aktuell i relevanta delar, framgår att myndigheterna i Azerbajdzjan, trots vissa brister, generellt sätt anses ha både en vilja och förmåga att hantera denna typ av brottslighet. Detta gäller även mot kvinnliga och minderåriga brottsoffer. Migrationsdomstolen anser därmed att det finns ett adekvat myndighetsskydd att tillgå i Azerbajdzjan. Migrationsdomstolen konstaterar även att möjligheterna till skydd av hemlandets myndigheter ska i princip vara uttömt innan ett behov av internationellt skydd kan aktualiseras.

Frågan är då om familjen har gjort sannolikt att de saknar möjlighet att få myndigheternas skydd. Familjen har anfört att det finns flera omständigheter som gör att myndigheterna i hemlandet inte kan skydda dem vid ett återvändande och bl.a. hänvisat till korruption. De har även berättat att de uttömt myndighetsskyddet eftersom de anmält ex-maken/fadern ett flertal gånger hos polisen. Vidare har de uppgett att ex-maken/fadern har ett kontaktnät inom polisen där han bl.a. kunnat mutas sig fri från fängelse.

Av landinformationen framgår att azerbajdzjanska medborgare har rätt att anmäla övergrepp och få dem prövade i domstol. Azerbajdzjan har vidare vidtagit vissa åtgärder för att reformera rättsväsendet och främja transparent medborgarservice. En rättsakademi har skapats och under våren 2016 inrättades instanser för medborgarnas klagomål om korruption och maktmissbruk, såväl centralt som på regional nivå. På kommunnivå har inrättats servicecenter för bland annat effektiv medborgarservice och registrering av handlingar. Trots dessa initiativ tycks emellertid politisk och ekonomisk påverkan av rättsskipning och licensgivning till exempel

bygglov, kunna fortgå med stor acceptans inom delar av det azerbajdzjanska rättsväsendet ¹.

Familjens anförda skyddsskäl härrör sig inte till politiskt eller ekonomiskt innehåll, varför migrationsdomstolen bedömer att deras möjlighet till myndighetsskydd inte är begränsat av den anledningen.

Som skriftlig bevisning till styrkande för att bl.a. myndigheterna inte har en vilja och förmåga att skydda dem vid ett återvändande har familjen lämnat in fyra stycken polisanmälningar där det framgår att hennes ex-make/barnens far har misshandlat dem. Migrationsdomstolen konstaterar att de skriftliga handlingarna visar på att den inhemska polisen tagit emot och upprättat anmälningar mot ex-maken/fadern. Vidare framgår att polisen vidtagit åtgärder mot ex-maken/fadern genom bl.a. böter och häktning. Att polisanmälningarna inte inneburit en fällande dom eller till andra utredningsåtgärder är inte en omständighet som enligt migrationsdomstolens mening talar för att det finns en ovilja från den inhemska polisen att bereda familjen skydd mot ex-makens/faderns brottslighet. Migrationsdomstolen noterar att A anmält ex-maken/fadern vid tre olika distrikt i Baku. De inlämnade polisanmälningarna är dock från samma polisdistrikt och underskriven av en och samma polisman. Oaktat detta noteras att A inte vänt sig till något annat samhällsorgan som arbetar mot missförhållanden i den inhemska polisens arbete. Av utredningen framgår vidare att ex-maken begärt skilsmässa från A i hemlandet. A har lämnat in en skilsmässodom där det också framgår att hon fått vårdnaden av de tre barnen. Även detta är en omständighet som talar för att de azerbajdzjanska myndigheterna har ett intresse och en förmåga att hjälpa familjen i hemlandet.

¹ Migrationsdomstolen har i sin bedömning även beaktat att nytillkommen landinformation inte förändrar bilden som ges av den återopade landinformationen, se lifos 45116, *Azerbajdzjan – Mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatens principer: situationen per den 31 december 2019*, 2020-12-16, som är en uppdaterad version av lifos 41663.

Vidare finns skäl att ifrågasätta de muntliga uppgifter som A har lämnat i denna del. A har under den kompletterande asylutredningen hos Migrationsverket uppgett att hon har polisanmält sin ex-make 10-15 gånger men att hon endast har haft möjlighet att få ut 3-4 polisanmälningar eftersom hon inte längre befinner sig i hemlandet. Mot bakgrund av att två polisanmälningar är daterade under 2019, dvs när familjen är i Sverige anser migrationsdomstolen att det funnits möjlighet för henne att hämta in fler anmälningar. Att hon inte vågat anmäla ex-maken, såsom hon beskriver i överklagandet, förrän precis när hon lämnade landet stämmer inte heller överens med hennes tidigare uppgifter om att hon ska ha anmält ex-maken 10-15 gånger.

Vidare konstateras mot bakgrund av tillgänglig landinformation att Azerbajdzjan har en tillfredställande myndighetsstruktur. Den inhemska polisen har öppnat flera polisanmälningar gällande As ex-make. Trots att anmälningarna inte har lett till åtal bör det rimligtvis vara möjligt att begära ut handlingar vid den inhemska polisen där det framgår att ex-makens ärenden exempelvis är nedlagd eller färdigbehandlad. Vad familjen uppgett i överklagandet hos migrationsdomstolen avseende att det inte finns några ytterliga handlingar att hämta från azerbajdzjanska myndigheter är således enligt migrationsdomstolen inte en godtagbar förklaring.

A har inte heller närmare kunnat redogöra för uppgifterna om att hennes ex-make har kontakter och inflytande hos polisen i Baku. Hon har uppgett att det är ex-makens vänner långt tillbaka i tiden som arbetar inom polisen men hon kan inte uppge några namn eller vad de har för position inom det inhemska polisväsendet som kan påverka dem i sin myndighetsutövning. Att ex-maken tidigare häktats vid två tillfällen och fått betala böter talar dessutom emot uppgifterna om att han har möjlighet att muta den inhemska polisen. Hon har därmed inte heller gjort sannolikt att

ex-maken skulle ha sådana kontakter eller ett sådant inflytande att deras möjlighet till myndighetsskydd är begränsat av den anledningen.

Mot bakgrund av ovan är migrationsdomstolens uppfattning att A inte kan ha ansetts gjort vad som rimligen kan krävas av henne för att få skydd i hemlandet. Den allmänna situationen i Azerbajdzjan är inte heller sådan att de av den anledningen riskerar skyddsgrundande behandling. De har därmed inte gjort sannolikt att de inte kan begagna sig av hemlandets skydd. Sammanfattningsvis anser migrationsdomstolen att familjen inte riskerar att utsättas för skyddsgrundande behandling vid ett återvändande till Azerbajdzjan. De kan således inte anses vara flyktingar eller alternativt skyddsbehövande och kan inte beviljas uppehålls- och arbetstillstånd på grund av skyddsskäl. De kan därmed inte heller beviljas statusförklaring eller resedokument.

Uppehållstillstånd på grund av synnerligen ömmande omständigheter eller särskilt ömmande omständigheter

Familjen har anfört att det finns särskilt ömmande omständigheter i Cs och Bs fall eftersom C bl.a. lider av uppgivenhetssyndrom och B av bl.a. depression.

Migrationsdomstolen konstaterar att utrymmet för att bevilja uppehållstillstånd på grund av synnerligen respektive särskilt ömmande omständigheter är starkt begränsad, varför bestämmelsen ska tillämpas restriktivt.² För barn behöver omständigheterna inte vara lika allvarliga och det räcker att omständigheterna är särskilt ömmande för att de ska kunna få uppehållstillstånd. Även när det gäller barn är dock bestämmelsen av undantagskaraktär.³ Det krävs att utlänningen har en i princip livshotande

² Se MIG 2007:15.

³ Prop. 2004/05:170 s. 281.

fysisk eller psykisk sjukdom och att adekvat vård inte är möjligt att få i hemlandet.⁴ Om det vid en samlad bedömning är visat att ett barn i Sverige har ett medicinskt tillstånd som kräver avancerad vård och det är oklart om det finns tillgång till vård i hemlandet kan omständigheterna anses vara särskilt ömmande. För att det ska anses oklart om vård finns att tillgå i hemlandet måste det vara så att det inte tillfredställande går att utreda att vård finns. Ytterligare omständigheter som kan komma att ingå i bedömningen är om ett barn i Sverige dokumenteras med en svårartad sjukdom och det är konstaterat att ett uppbrott på ett avgörande sätt skulle få märkbara negativa konsekvenser för barnets sjukdomstillstånd. Vidare kan beaktas om barnet har upplevt svåra traumatiska händelser i hemlandet som inte konstituerar skyddsbehov, men där dessa händelser har orsakat barnet allvarliga besvär och ett återvändande till miljön i hemlandet påtagligt skulle förvärra besvären.⁵ Även om det räcker med att omständigheterna för barn är särskilt ömmande, innebär inte detta att hänsynen till barnets bästa kan ges en så långtgående innebörd att det i princip blir till ett eget kriterium för uppehållstillstånd att vara barn.⁶

Det har inte framkommit något om A eller dotterns hälsotillstånd, anpassning till Sverige eller situationen i hemlandet som vare sig enskilt eller sammantaget utgör synnerligen eller särskilt ömmande omständigheter.

Migrationsdomstolen konstaterar inledningsvis att det under 2020 inkommit två anonyma tips till Migrationsverket där det bl.a. framgår att C och B inte är så sjuk som familjen gör gällande. Migrationsdomstolen noterar detta men konstaterar att det i målet inkommit ett flertal läkarintyg från flera olika läkare där motsatsen intygas.

⁴ Prop. 2004/05:170 s. 190.

⁵ Prop. 2013/14:216 s. 20 och s. 27.

⁶ Prop. 2013/14:216 s. 21.

B

Av intyg daterat den 13 februari 2019, 11 oktober 2019 och den 14 februari 2020 skrivet av professorn emerita i barn- ungdoms- och allmänpsykiatri Anne-Liis von Knorring framgår bl.a. följande. B lider av svår depressiv episod och separationsångest. Hans depression har succesivt förvärrats och han har aktiva dödstankar, det finns en suicidrisk. Den riskerar att förvärras med utveckling till uppgivenhetssyndrom. B är i fortsatt behov av vårdkontakt med kontinuitet.

Migrationsdomstolen ifrågasätter inte att B lider av bl.a. svår depression. Den medicinska utredningen i målet ger dock inte stöd för att hans situation är så allvarlig att hans framtida utveckling och livskvalitet är i fara om han skulle återvända till hemlandet med resten av familjen. Aktuell landinformation ger inte heller stöd för att det saknas vårdmöjligheter i Azerbajdzjan för barn som lider av depression. Inte heller vid en sammantagen bedömning av hans hälsotillstånd, anpassning till Sverige och situationen i hemlandet kan det som framkommit anses utgöra särskilt ömmande omständigheter. Domstolen har vid denna bedömning beaktat att B är ett barn.

C

Av intyg daterat den 12 februari 2019, 22 september 2019 och den 11 februari 2020 skrivet av professorn emerita i barn- ungdoms- och allmänpsykiatri Anne-Liis von Knorring och som undersökt C vid ett antal tillfällen framgår sammanfattningsvis bl.a. följande. C har sedan november 2018 legat okontaktbar, orörlig, utan förmåga att äta och dricka. Han bedöms lida av bl.a. uppgivenhetssyndrom av den svåraste graden. C sköts i hemmet av modern med regelbundna matningar via bl.a. sond, blöjbyten och vändningar. Sonden byts varje månad på

Akademiska sjukhuset i Uppsala. Sjukdomstillståndet är livshotande eftersom C utan vätska och näring dör inom 7-10 dagar. Han behöver fortsatt behandling med sjukgymnastik, regelbundna sondbyten, stimulans av alla sinnen och nutrition med sond. Vården bedöms kunna leda till en påtaglig och varaktig förbättring och vården bedöms som livsnödvändig. Om varaktiga förhållanden kan skapas är prognosen god och ett uppvaknande kan förväntas inom sex månader. Endast trygghet och framtidshopp tillsammans med dygnetruntvård kan bota Cs uppgivenhetssyndrom. I Azerbajdzjan är behandling med sond okänt på psykiatriska sjukhus där man inte vårdar patienter med långvarig medvetlöshet. På akutsjukhus finns intravenöst dropp med socker- och saltlösningar vilket på sikt innebär en svältdöd orsakad av näringsbrist. Vid transport av en medvetandesänkt person såsom med sond, såsom i Cs fall, föreligger alltid en risk för att magsyra och maginnehåll läcker upp till svalget och sedan dras ner i lungorna med andningen vilket kan leda till akut kvävningsattack eller en kemisk lunginflammation. Hela familjens traumatiska stress har försämrats sedan deportationshotet till platsen för där deras trauman aktualiserades.

Av läkarintyg daterat den 17 december 2020 skrivet av seniorprofessor Elisabeth Hultcrantz som undersökt C vid två tillfällen och bl.a. tagit del av journalanteckningar framgår bl.a. följande. C bedöms lida av bl.a. uppgivenhetssyndrom. Sedan ett halvår tillbaka har det skett en succesiv förbättring i Cs hälsotillstånd. Sonden togs bort i slutet av augusti 2020 och han är inte längre i blöjbehov. Under samma tid har det dock skett en viktninskning på grund av stora problem med matning. Sjukdomstillståndet är fortsatt livshotande eftersom han behöver hjälp med alla ADL-funktioner och han saknar skyddsreflexer. Om familjen kan leva under fortsatt trygghet kommer pojkens tillfrisknande fortskrida till en helt normal motorik. Om inte den perceptuella trygghet som pojken nu upplever blir permenterad kommer han med stor sannolikhet att falla tillbaka till sin

tidigare existens helt utan kontakt med omgivningen. I hemlandet finns inte sondbehandling utom under akuta sjukdomar som inneliggande patient och det finns ingen terapi som pojken nu ges i hemmet.

Migrationsdomstolen konstaterar att Migrationsverket har gjort bedömningen att det föreligger särskilt ömmande omständigheter i Cs fall. Enligt Migrationsverket har C ett allvarligt sjukdomstillstånd som enligt intygen kommer vara under en längre tid. Domstolen noterar att myndigheten bl.a. tagit fasta vid det som framgår av läkarutlåtanden från Anne-Liis von Knorring samt vid uppgiften om att familjen har lämnat tillförlitliga uppgifter om vad C har blivit utsatt för av sin far i hemlandet. Det saknas anledning att frånga Migrationsverkets bedömning i denna del.

Svenska konventionstaganden

Frågan är då om en utvisning av C skulle strida mot ett svenskt konventionstagande. Enligt 11 § tillfälliga lagen får uppehållstillstånd enligt 5 kap. 6 § UtlL endast beviljas om det skulle strida mot ett svenskt konventionsåtagande att avvisa eller utvisa utlänningen.⁷

Det konventionsåtagande som inledningsvis är aktuellt när det är fråga om allvarliga sjukdomstillstånd är artikel 3 i Europakonventionen. Europadomstolen har slagit fast att en utvisning strider mot artikel 3 om det finns tydlig bevisning till stöd för att en person vid avsaknad av adekvat vård i hemlandet eller brist på sådan vård skulle möta en verklig risk att utsättas för en allvarlig, snabb och oåterkallelig försämring av hälsotillståndet, vilket resulterar i intensivt lidande eller en avsevärd förkortning av den förväntade livslängden.⁸ Vidare framgår att det är den

⁷ Se även MIG 2018:16

⁸ Europadomstolens avgörande den 13 december 2016 i mål nr 41738/10 [*Paposhvili mot Belgien*] p. 183-193.

sökande som ska lägga fram bevis för att det föreligger en risk för behandling i strid med artikel 3, men att det inte kan ställas krav på sökanden att lägga fram helt klara bevis.

Av utredning i målet framgår att det trots vissa brister finns adekvat sjukvård tillgänglig för barn med psykiska hälsoproblem i Azerbajdzjan⁹. Vidare finns det enligt utredningen från MedCoi tillgång till både barnspecialiserade psykiatriker, fysioterapeuter samt sondmatning i Baku där familjen har sin hemvist. Det finns således enligt migrationsdomstolens mening ett sjukvårdssystem som kan erbjuda C vård vid ett återvändande till Azerbajdzjan. Att vården i Sverige håller högre kvalitetsnivå än i Azerbajdzjan eller att delar av kostnaden för vården i praktiken ligger på den enskilde utgör inte grund för uppehållstillstånd.¹⁰ Det har heller inte framkommit att Cs hälsotillstånd numera är så allvarligt att en resa till hemlandet skulle innebära att han riskerar att utsättas för sådana svåra påfrestningar att uppehållstillstånd kan beviljas.

Det finns således inte stöd i det samlade underlaget i målet för att Cs situation skulle bli så svår som krävs enligt Europadomstolens praxis. Migrationsdomstolen bedömning är därmed att Cs hälsotillstånd inte kan ligga till grund för att bevilja honom uppehållstillstånd enligt artikel 3 Europakonventionen.

Barnkonventionen

Vid bedömningen om utvisningen strider mot ett svenskt konventionsåtagande ska även beaktas hänsynen till barnets bästa och utveckling samt barnets bästa i övrigt kräver.¹¹

⁹ Se lifos 32748 s. 3 ff och lifos 41663 s. 11.

¹⁰ Jfr MIG 2010:23

¹¹ Se UtL 1 kap. 10 § UtL.

Artiklarna 1–42 i Barnkonventionen gäller sedan den 1 januari 2020 som svensk lag (1 § lag [2018:1197] om Förenta nationernas konvention om barnets rättigheter). Enligt artikel 3 i Barnkonventionen ska vid alla åtgärder som rör barn, vare sig de vidtas av offentliga eller privata sociala välfärdssituationer, domstolar, administrativa myndigheter eller lagstiftande organ, i första hand beaktas vad som bedöms vara barnets bästa.

Barnrättskommittén har lyft fram ett antal faktorer att ta hänsyn till vid bedömningen av barnets bästa. Dessa faktorer är barnets åsikter, barnets identitet, bevarandet av familjemiljön och upprätthållandet av relationer, omsorg om barnet och barnets skydd och säkerhet, utsatta situationer, barnets rätt till hälsa samt barnets rätt till utbildning. Barnets ålder och mognad bör vara vägledande för hur olika hänsyn vägs mot varandra. Hänsyn ska även tas till både kortsiktiga och långsiktiga konsekvenser för barnet. Att barnets bästa i första hand ska beaktas betyder att barnets intressen har hög prioritet och inte bara är ett bland flera överväganden. Större vikt måste fästas vid vad som bäst gagnar barnet (Barnrättskommitténs allmänna kommentar nr 14 [2013], p. 32, 39, p. 52–79 och p. 83–84.)

Enligt förarbetena till 1 kap. 10 § UtL samt av både äldre och nyare praxis från Migrationsöverdomstolen framgår bl.a. barnrättsperspektivet ska lyftas fram i rättstillämpningen av bedömningen vad som utgör särskilda skäl i det enskilda fallet.¹² I MIG 2020:24 ansåg Migrationsöverdomstolen att det skulle strida mot Barnkonventionen att utvisa ett barn som hade stark anknytning till Sverige. Migrationsöverdomstolen ansåg att det vid en sammantagen bedömning av de exceptionella omständigheterna i barnets fall och den mycket starka anknytningen hit medförde att en utvisning inte kunde anses vara proportionerlig.¹³

¹² Se prop. 1996/97:25 s. 244-250.

¹³ Se även MIG 2008:33 där avgörande vid bedömningen av barnets bästa var i vilken grad ett barn kan få bestående skada i sin psykosociala utveckling att flytta tillbaka till hemlandet. Vid denna bedömning beaktas faktorer som barnets psykiska hälsotillstånd, i

Utifrån ovanstående källor för tolkning av Barnkonventionen utgår migrationsdomstolen ifrån att principen om barnets bästa normalt sett inte kan medföra i sig ett hinder mot en utvisning. Undantagsvis kan konventionen vara av avgörande vikt om det föreligger exceptionella omständigheter, såsom var fallet i MIG 2020:24. Frågan då uppstår om det finns sådana exceptionella omständigheter i förevarande mål som medför att en utvisning vore i strid med Barnkonventionens artikel 3. Migrationsdomstolen noterar att det är ostridigt att det föreligger särskilt ömmande omständigheter.

Migrationsdomstolen konstaterar att C har diagnostiserats med uppgivenhetssyndrom och att han är i behov av adekvat vård och behandling. Av den dokumentation som har getts in avseende hans hälsotillstånd och framtida vårdbehov framgår att han behöver hjälp med all omvårdnad. Vården bedöms enligt läkarintygen vara livsnödvändig. I Cs nuvarande tillstånd saknar han således helt möjligheter att leva ett normalt liv och utvecklas som ett normalt barn. Av intygen framgår också att hans tillstånd kan bli bättre men att permanenta trygga förhållanden bedöms vara avgörande för hans möjligheter att tillfriskna. Av utredningen framgår att det den senaste tiden skett en viss förbättring i Cs hälsotillstånd då han bl.a. inte längre sondmatas. Det framgår dock av olika läkarintyg att C varit sängliggande och oförmögen att röra sig i två och ett halvt år. Det medicinska underlaget i målet tyder på att om den nuvarande tryggheten tas bort finns en överhängande risk att hans tillstånd återigen snabbt försämrats. Vidare kan konstateras, vilket inte heller bestrids av Migrationsverket att det inte finns anledning att ifrågasätta As uppgifter om faderns misshandel av bl.a. C i hemlandet och att sonen hyser en rädsla för ett återvändande. Även om fadern inte har

vilken grad återvändandet i sig skulle skada barnets utveckling samt upplevelser i hemlandet och vistelsetiden i Sverige.

vårnaden om barnen längre så ska C återvända till en hemmiljö som han förknippar med traumatiska händelser och otrygghet vilket riskerar att skada hans psykosociala utveckling samt riskerar att förvärra hans psykiska tillstånd.

Vid en sammantagen bedömning och med hänsyn till barnets hälsa och utveckling samt bästa i övrigt har det framkommit i Cs fall att det råder sådana exceptionella omständigheter att en utvisning skulle strida mot principen om barnets bästa i Barnkonventionen. Eftersom det råder särskilt ömmande omständigheter och då en utvisning av C vore i strid med Barnkonventionen finns det stöd att bevilja uppehållstillstånd enligt 11 § tillfälliga lagen. Detta innebär att även att modern A och B samt C ska beviljas ett uppehållstillstånd på samma grund för att kunna stanna kvar i Sverige med sitt barn/syskon.

Det har inte heller kommit fram skäl att vägra någon av medlemmarna av familjen uppehållstillstånd. Överklagandet ska därför bifallas på så sätt att A, B, C samt D beviljas ett tidsbegränsat uppehållstillstånd.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga 2 (FR-04)

John Panofsky
Tf. rådman

I avgörandet har även nämndemännen Katarina Bengtsson, Kenneth Gustavsson och Jan Eriksson deltagit.

Föredragande jurist i målet har varit Maria Gottås.